

РЕШЕНИЕ

№ 84

гр. С., 05.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Трифон Ив. Минчев

при участието на секретаря Стойка Ив. Нанева
като разгледа докладваното от Трифон Ив. Минчев Търговско дело №
20255500900210 по описа за 2025 година

Производството е с правно основание: чл. 432 от КЗ и чл.45 и чл. 52 от
ЗЗД.

Образувано по искова молба от Т. С. И. от гр.Ч. срещу З.“ АД гр.София с
ЕИК ** с правно основание чл.432 и сл.КЗ и цена на предявените икове:
80 000 лв. – за неимуществени вреди и 2 272,50 лв. – за имуществени вреди.

В исковата молба са изложени обстоятелства, че на 27.01.2023 г. около
17:40 ч. на км. 0+200 от път № 6009, между гр. Б. и с. М., ищецът управлявал
собствения си л.а. „Субару Легаци“ с рег. № **, в посока към гр. Б.. По
същото време в противоположна посока се е движел л.а. „Ауди“ модел „***“ с
рег. № **, управляван от водача А. Б. А.. На км. 0+200 от пътя водача А.
загубва контрол над л.а. „Ауди“ модел „***“ с рег. № ** и навлиза в лентата за
насрещно движение, където удря правомерно движещия се в нея л.а. „Субару
Легаци“ с рег. № **. В резултат на удара ищецът получил травматични
увреждания, а на л.а. „Субару Легаци“ с рег. № ** били нанесени значителни
материални щети.

За изясняване на обстоятелствата и причините за настъпилото ПТП е
образувано ДП № 73/2023г. по описа на 02 РУ на МВР гр. Б. и пр.пр. №
1458/2023г. по описа на Районна прокуратура Б.. След сключено с Районна
прокуратура Б. споразумение, в Районен съд Б. е образувано АНД № 1260 по

описа на съда за 2025г. На 10.04.2025г. съдът е одобрил сключеното споразумение, с което А. Б. А. се признава за виновен в това, че на 27.01.2023 г. на републикански третокласен път III-6009, км. 0-200, в посока с. М., при управление на моторно превозно средство - личния си лек автомобил марка „Ауди“, модел „**“ с рег. № **, нарушил правилата за движение по Закона за движението по пътищата,

На основание чл. 375а, ал. 2 от НПК, чл.343, ал.1, б. „б“, предл. „второ“, вр. чл.342, ал.1, предл. „трето“ от НК и чл. 78а, ал. 1 от НК съдът е освободил обвиняемия А. Б. А. от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „ГЛОБА“ в размер на 1 500 лв.

Местопроизшествието било посетено от екип на ЦСМП гр. Б., като ищецът бил откаран УМБАЛ „Б.“ АД, където била поставена имобилизация на ударения крак и бил освободен за продължаване на лечението в домашни условия.

Сочи се, че видно от издадените 6 бр. Амбулаторни листове № 23030802BE7A от 30.01.2023г., № 23039902B811 от 08.02.2023г., № 23041C02B810 от 10.02.2023г., № 23048406FE2A от 17.02.2023г., № 23051505F4A5 от 20.02.2023г. и № 23055901F0C7 от 24.02.2023г., всичките издадени от д-р Ж.П., на ищеца са поставени диагнози множествени счупвания на стъпалото и навяхване и разтягане на ставните връзки на глезена. Първоначално е установено оток и кръвонасядане в ляво стъпало и лява глезенна става, както и силни болки в стъпалото. В последствие са установени и оток и зачервяване в областта на лявото стъпало, були по дорзалната повърхност и некроза на кожата с размери 5 на 3 см, както и силна палпаторна болезненост и отоци по двете подбедрици. Назначени са изследвания и е предписана медикаментозна терапия.

Посочено е, че от изготвената по досъдебното производство Съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 198/2023г. е видно, че пострадалият Т. И. при ПТП на 27.01.2023г. е получил: фрактури на 2-ра, 3-та и 4-та метатарзални кости на лявото стъпало с дисколация на фрагментите, както и були по дорзалната повърхност с некроза на кожата като усложнение на травмата, като тези увреждания са довели до трайно затруднение на движенията на левия долен крайник за срок от 1,5-2 месеца.

Сочи се, че получените от ищеца травми са многобройни и

изключително тежки. Дълго време след инцидента ищецът е имал силни болки в ударени места. Поради обездвижването на левия му крак, на ищеца се е налагало да разчита на своите близки за подкрепа в ежедневните дейности. След инцидента, също така, е изпитвал безпокойство и страх от звуци, имал е неспокоен сън и нощни изпотявания. Твърди се, че инцидентът се е отразил изключително негативно и на психиката му, тъй като е станал внезапно, поставяйки го в една застрашаваща живота ситуация. При инцидента той е изпитал силен страх за живота си, а периодът, през който е изпитвал затруднения да се обслужва сам и е имал нужда от помощта на близките си, го е накарал да се чувства непълноценен. Получените при ПТП травми са нарушили обичайния ритъм и качеството му на живот. Травматичните увреждания и дългия възстановителен период, са причинили на ищеца значителни болки и страдания, които е справедливо да бъдат възмездени.

В резултат на удара, собствения на ищеца лек автомобил „Субару Легаци“ с рег. № ** е получил следните увреждания: калник преден ляв, фар ляв, кабелен сноп еърбег, подкалник преден ляв, полуоска лява - II, щанги кормилни, джанта 15 - стоманена, капак преден - II, врата предна лява - II, огледало ляво странично, стъкло челно, еърбег водач - II, еърбег пътник - II, стъкло врата предна, броня предна, рейка кормилна, табло арматурно необ. - II, и гума. Съгласно изготвената по досъдебното производство автотехническа експертиза стойността на новите части е 2632,50 лв., а стойността на целия ремонт - 4909,50 лв. Посочва се, че заключението на вещото лице е, че така причинената щета е тотална с оглед стойността на автомобила към датата на ПТП от 2650 лв.

Тъй като автомобилът е бил тежко увреден, за репатриране му ищецът е заплатил сумата от 285.00 лв., видно от Фактура № 1965 от 02.03.2023г., издадена от „В.“ ЕООД, ведно с касов бон за заплащането й.

Заявява се, че от съставения Констативен протокол за ПТП с пострадали лица и справка от ел.сайт на Гаранционен фонд е установено, че към датата на ПТП - 27.01.2023 г. л.а. „Ауди“ модел „***“ с рег. № ** е бил с валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност" по застрахователна полица № BG/23/122003712081, със срок на покритие от 24.12.2022 г. до 23.12.2023 г. към „З.“ АД.

В изпълнение на разпоредбата на чл. 380 от Кодекса на застраховането,

ищецът с молба е предявил пред застрахователя претенция за изплащане на обезщетение за причинените му от ПТП имуществени и неимуществени вреди. Молбата е получена от ответното дружество на 02.05.2023 г. По нея ответното дружество е образувало щета №0411- 800- 0002-2023 г. за причинените на ищеца неимуществени и имуществени вреди. С писмо с изх. № 99-5070 от 02.08.2023 г. ответното дружество информира ищеца, че не са представени необходимите документи, доказващи основателността на претенция, поради което отказва да определи и изплати обезщетение.

Заявява се, че съобразно разпоредбата на чл. 498, ал.3 от КЗ, за ищеца е налице правен интерес от завеждане на настоящият иск за репарирание на причинените вреди, вследствие на непозволено увреждане - ПТП от 27.01.2023 г. по застраховка „Гражданска отговорност" против ответното застрахователно дружество, отговорно за възстановяване на вредите, причинени от застрахования.

Моли, да се постанови решение, с което:

Да се осъди „З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.** да заплати на Т. С. И., с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Ч., обл. **, сумата в размер на 40000лв. (четиридесет хиляди лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в фрактури на 2-ра, 3- та и 4-та метатарзални кости на лявото стъпало с дисколация на фрагментите, както и були по дорзалната повърхност с некроза на кожата, силен стрес, страх, негативни емоции и влошено качество на живот, в резултат на претърпяното от него ПТП на 27.01.2023г., ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 02.05.2023г. - датата на предявяване на писмена застрахователна претенция от увреденото лице до окончателното заплащане на сумата.

Да се осъдите „З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.** да заплати на Т. С. И., с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Ч., обл.** , сумата в размер 2 272,50 лв. (две хиляди двеста седемдесет и два лева и петдесет стотинки), представлява сбор на сумата в размер на 1 987,50 лв. (75 % от действителната пазарна стойност в размер на 2 650 лв.) за нанесените щети по л.а. „Субару Легаци“ с рег. № ** и сумата в размер на 285 лв. за репатриране на автомобила по Фактура № 1965 от 02.03.2023г., издадена от „В." ЕООД, ведно с касов бон за заплащането ѝ, ведно със законната лихва

върху обезщетението, считано от 02.05.2023г. - датата на предявяване на писмена застрахователна претенция от увреденото лице до окончателното заплащане на сумата.

Моли, да му бъде присъдено адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА за осъществено безплатно процесуално представителство.

Посочва служебна банкова сметка по чл. 39 от Закона за адвокатурата.

В законния срок по делото е постъпил **отговор на исковата молба**, в който ответникът излага следното становище:

Намира, че предявеният от ищеца иск за изплащане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди е допустим, но по същество същият е неоснователен. Оспорва изцяло предявения иск както по основание, така и по размер, като доводите му за това са следните:

Не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между собственика на МПС марка „Ауди“, модел „**“, с рег. № ** и „З.“ АД.

Не оспорва факта на настъпване на процесното ПТП, на посочената дата и между посочените участници.

Не оспорва факта, че по отношение на А. Б. А., чиято гражданска отговорност е застрахована в „З.“ АД, е налице одобрено от съда и влязло в сила споразумение по НАХД № 1260/2025 г., по описа на РС - Б., LI състав, което предвид разпоредбата на чл. 300 ГПК обвързва гражданския съд, разглеждащ гражданските последици на деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Оспорва описания в исковата молба механизъм на ПТП. Твърди, че същият е непълен и отразява единствено действията на водача А. Б. А., но не държи сметка за поведението на пострадалия - водач на МПС марка „Субару“, модел „Легаси“, с рег. № **, чиито действия също са допринесли за настъпване на произшествието.

Оспорва наличието на виновно и противоправно поведение единствено от страна на водача на л. а. „Ауди“. Твърди, че Т. И. се е движил с несъобразена с атмосферните условия, с конкретните условия на видимост и със състоянието на пътната настилка скорост, с което е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Произшествието е настъпило в тъмната част на

денонощието, при дъжд, на мокра и хлъзгава пътна настилка.

На следващо място, твърди, че автомобилът, управляван от пострадалия, не се е движил възможно най-вдясно по платното за движение, в противоречие с разпоредбата на чл. 15, ал. 1 ЗДвП.

Счита, че вредоносният резултат - претърпените телесни увреждания от Т. И. и нанесените щети по автомобила му, е съпричинен от действията му, като последният е управлявал л. а. „Субару“ в нарушение на правилата за движение по пътищата.

Твърди, че ищецът е имал възможност да спре преди мястото на удара и да предотврати инцидента, но поради движение с несъобразена скорост, не е реагирал своевременно и дори не е задействал спирачната система при възникналата опасност на пътя. Както посочих и по-горе, метеорологичните условия са били лоши, а видимостта е била намалена предвид силния дъжд, тъмната част на денонощието и неосветеността на пътния участък, което обуславя необходимостта от движение с по-ниска скорост по мократа настилка. Твърди, че водачът на автомобила се е движил на къси светлини, като скоростта му не е била съобразена с дължината на осветеността от фаровете му, така че да има възможност да реагира своевременно при възникване на опасност на пътя, за което свидетелства и липсата на спирачен път на автомобила. Твърди, че пострадалият не е наблюдавал непрестанно и внимателно пътната обстановка, тъй като в случай, че е бил, би следвало да забележи фаровете на насрещно движещия се автомобил и да направи опит да спре или поне да намали скоростта, каквато реакция би била адекватна в процесния случай.

Твърди, че ищецът, в случай, че е наблюдавал пътната обстановка, е имал възможност да подаде сигнал с клаксон на насрещно движещия се автомобил, така че същият своевременно да се върне в полагащата му се пътна лента.

На следващо място, твърди, че двата автомобила щели да се разминат безопасно и без да настъпи съприкосновение между тях, в случай че л. а. „Субару“ се е движил най-вдясно на платното за движение. Твърди, че в противоречие с нормативната уредба и в частност чл.15, ал. 1 ЗДвП, ищецът се е движил в средата или най-вляво на платното за движение. Твърди, че застрахованият в ответното дружество водач е предприел спасителна маневра,

след навлизане в насрещната пътна лента, която щяла да е успешна, в случай че водачът на л. а. „Субару“ се е движил най-вдясно по пътното платно. За това свидетелствал фактът, че настъпилият удар не е челен, а страничен и приплъзващ такъв в двете леви части на всяко едно от превозните средства.

Счита, че ударът е бил предотвратим за ищеца, като е налице причинно-следствена връзка между действията на пострадалия и настъпването на инцидента. В тази връзка, твърди, че е налице значителен принос за настъпване на произшествието от негова страна. Отбелязва, че влязлото в сила споразумение няма задължителна за гражданския съд сила по отношение на въпроса за съпричиняването на вредоносния резултат.

Оспорва твърдението, че ищецът е претърпял описаните в исковата молба болки и страдания като характер и интензитет, както и неблагоприятните за здравословното му състояние последици, вследствие на процесното ПТП.

Посочва, че от представените по делото доказателства не се установява състоянието на пострадалия непосредствено след настъпване на процесното ПТП. Намира, че приложените като доказателства по делото амбулаторни листове касаят проведените му прегледи дни след инцидента. Ето защо, счита, че не се установява какви увреждания като вид и характер е получил ищецът при процесния инцидент.

Отделно от горното, твърди, че пострадалият е отказал болнично лечение, като е напуснал „УМБАЛ Б.“ АД по свое желание, въпреки препоръките за болничен престой. Отбелязва и че в представените по делото доказателства се споменава за различни на брой фрактури на метатарзалните кости. Сочи, че в част от доказателствата са описани фрактури на 2 кости, а в друга част - на 3. Отделно от това, в отправената до ответното дружество претенция за изплащане на обезщетение по доброволен ред изобщо не са навеждани твърдения за фрактури, като пострадалият е описал, че е получил „травми“ в областта на стъпалото.

На следващо място, счита, че описаните в исковата молба усложнения - „були по дорзална повърхност с некроза на кожата с размери 5 на 3 см.“, както и силна палпаторна болезненост и отоци по двете подбедрици и навяхване и разтягане на ставните връзки на глезена, не са в причинна връзка с процесния инцидент и твърдените фрактури на метатарзалните кости. Счита, че тези

фрактури не биха могли да причинят некроза на кожата като усложнение. Твърди, че същите се дължат единствено на безотговорното отношение на пострадалия към собственото му здравословно състояние и неправилно проведеното му лечение, особено предвид факта, че е отказал болнична помощ. Твърди и че не е спазвал предписаната му медикаментозна терапия, като оспорва твърдението такава да е проведена.

В условията на евентуалност, твърди, че посочените оплаквания са резултат от друго предходно или последващо заболяване или друга травма, като същите нямат връзка с процесното ПТП.

Твърди, че пострадалият не е спазвал щадящ режим на увредения крайник, като го е натоварвал в оздравителния период, което несъмнено се е отразило и на продължителността на възстановяването му. Счита, че подобен тип травми отшумяват за по-кратък период от време от заявления в исковата молба, още повече, че на пострадалия не е извършвана оперативна интервенция, а единствено е поставена имобилизация, като от медицинската документация не се установява колко време е носена същата.

На отделно основание, твърди, че посоченият от ищеца „дълъг възстановителен период“ е резултат от непроведена физиотерапия, доколкото ползите от последната при наличие на фрактури е ноторно известна. Твърди, че пострадалият не е положил дължимата грижа за възстановяването си и за подобряване на здравословното си състояние. Същият не е провеждал курс по рехабилитация и раздвижване на увредения крайник.

Оспорва твърдението, че пострадалият е получил „многобройни и изключително тежки травми“, доколкото се твърди единствено увреждане на лявото му стъпало. Оспорва твърдението, че същият е бил обездвижен, поради което му се налагало да разчита на подкрепата на близките си за ежедневните дейности.

Счита, че искът за неимуществени вреди е неоснователно завишен и в прекомерен размер, като същият е предявен в противоречие с принципа за справедливост, прогласен в чл. 52 ЗЗД. Намира, че претендиралият размер на обезщетение в размер на 40 000 лв. не е съобразен нито с естеството на твърдените увреждания, нито с обема на действително претърпените вреди.

Отбелязва, че пострадалият не е хоспитализиран и не му е провеждано оперативно лечение, а е поставено единствено имобилизация с цел зарастване

на костите. Заявява, че това свидетелства за по-лек характер на травмата, с оглед на което претендираната сума се явява прекомерна. В допълнение сочи, че не са налице данни за проведена рехабилитация, като би могъл да се направи обоснован извод, че пострадалият се е възстановил напълно за кратък период от време и не е имал оплаквания от болки.

Оспорва твърдението, че инцидентът се е отразил изключително негативно на психиката на ищеца, както и че същият е изпитвал безпокойство, страх от звуци, страдал от неспокоен сън и нощни изпотявания. Счита, че описаните оплаквания могат да бъдат провокирани от редица други фактори като психическо натоварване, напрежение, стрес, умора и хронични заболявания. Отделно от това сочи, че относно психическото здраве на ищеца не са налице никакви данни по делото, поради което твърди, че не е налице негативно отражение върху психиката му.

В условията на евентуалност, в случай че съдът уважи предявения иск в претендирания размер, то счита, че присъденото обезщетение следва да бъде значително намалено, съобразно приноса на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат.

Оспорва изцяло предявения акцесорен иск за присъждане на лихва по претенцията за неимуществени вреди, като неоснователен, предвид съображенията за неоснователност на главния иск.

В случай, че исковата претенция бъде уважена, то счита, че лихва върху вземането не се дължи, тъй като е налице хипотезата на чл. 497, ал. 1, т. 2 КЗ, съгласно която застрахователят не дължи лихва за забава, когато увреденото лице не е представило поискани по реда на чл. 106, ал. 3 КЗ доказателства. Счита, че следва да се вземе предвид, че след предявяване на претенцията за изплащане на обезщетение по доброволен ред пред застрахователя, с Уведомление с изх. № 99-2918/03.05.2023 г. и Уведомление с изх. № 99-3678/05.06.2023 г., по описа на „З.“ АД, ответното дружество е изисквало представянето на допълнителни документи за изясняване на обстоятелствата, при които е настъпил инцидентът и за преценка на основателността ѝ. Посочва, че тези обстоятелства са отразени и в приложения от ищеца отказ да му бъде изплатено застрахователно обезщетение, който е провокиран единствено от липсата на достатъчно доказателства относно основателността на претенцията му и то в претендирания завишен размер.

Заявява, че предявените от ищеца искове за изплащане на застрахователно обезщетение за имуществени вреди са допустими, но по същество същите са неоснователни. Оспорва изцяло предявените искове както по основание, така и по размер, като доводите му за това са следните:

Оспорва наличието на причинно-следствена връзка между механизма на настъпване на ПТП и твърдените щети по автомобила. Твърди, че не всички увреждания са в резултат на процесния инцидент, а автомобилът е имал предходни щети, вследствие на друг инцидент.

Оспорва твърдението, че е налице тотална щета на процесния автомобил, още повече, че видно от представеното свидетелство за регистрация на автомобила, същата не е прекратена. Отбелязва, че единственото доказателство по делото относно уврежданията по автомобила е изготвената в хода на досъдебното производство автотехническа експертиза. Сочи, че същата обаче не се явява годно доказателство по настоящото дело, доколкото е изготвена за целите на друго производство.

Отделно от горното посочва, че липсата на прекратена регистрация на автомобила създава предпоставки за неоснователно обогатяване на ищеца, тъй като ако искът му бъде уважен, то същият би получил сума равна на 75% от действителната стойност на автомобила, а в последствие същият би могъл да бъде продаден в увреденото състояние, в което се намира или съответно на части. Заявява, че от представените по делото доказателства не се установява стойността на запазените части на автомобила, с оглед на което счита, че претендираната сума е неоснователно завишена.

Оспорва твърдението разходите за репатриране на автомобила да са сторени в причинна връзка с процесния инцидент. Сочи, че видно от представената фактура и касов бон, същите са с дата на издаване 02.03.2023 г., а инцидентът е настъпил на 27.01.2023 г. Като място и дата на сделката са посочени - гр. Б., дата 02.03.2023 г. Твърди, че не става ясно откъде докъде е прекаран автомобил и в какво състояние е бил същият, като е посочено единствено „пробег до освобождаването - 42 км.“. С оглед на това, счита, че необходимостта от репатриране на автомобила е възникнала по друга причина, различна от процесното ПТП.

В условията на евентуалност, в случай че съдът счете за основателни предявените искове за изплащане на обезщетение за претърпените от

пострадалия имуществени вреди, изразяващи се в настъпила тотална щета на автомобила му на стойност 1 987,50 лв. и в сторени разходи за репатрирането му в размер на 285 лв., то моли при определяне размера на обезщетенията да бъде отчетен приносът на ищеца за настъпване на произшествието, по вече изложените по-горе съображения за нарушение на разпоредбите на чл. 20, ал. 2 и чл. 15, ал. 1 ЗДВП.

Ответникът моли да се отхвърлят изцяло предявените искове.

Претендира присъждане на сторените разноси по настоящото дело.

По делото е постъпила **допълнителна искова молба**, с която ищецът прави следните пояснения и допълнения към подадената искова молба:

Оспорва всички направени от ответника възражения. Намира, че същите са неоснователни, недоказани и се базират на бланкетни и голословни твърдения, поради което следва да бъдат отхвърлени.

По отношение на направеното от ответника оспорване на механизма на ПТП, ищецът сочи, че в случая, с приложеното към исковата молба споразумение, сключено по НАХД № 1260/2025 г. по описа на РС Б., се установява механизма на процесното ПТП, както и че виновен за неговото настъпване е А. Б. А.. Счита, възражението за съпричиняване за бланкетно и недоказано. Излага доводи, че съгласно константната съдебна практика на ВКС по прилагането на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения, а намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт поради съпричиняване изисква доказани при условията на пълно и главно доказване конкретни действия или бездействие на увреденото лице, с които то обективно, независимо дали виновно или безвиновно, да е способствало за появата на вредоносния резултат, създавайки условия за настъпването му или улеснявайки го. !

По отношение оспорването на получените от ищеца увреждания, счита, че същите се установяват от представените с исковата молба медицински документи. Заявява, че от тях безспорно се установяват всички получени в резултат на ПТП увреждания, както и проведеното лечение. Твърди, че всички настъпили увреждания и усложнения са в причинна връзка с ПТП, тъй като те са предмет на споразумението, сключено по НАХД № 1260/2025 г. по описа на РС Б.. Излага съображения съгласно разпоредбата на чл.300 ГПК и сочи

съдебна практика.

Счита, че претендираното обезщетение не е прекомерно и несправедливо. Напротив, след съобразяване на всички факти, както и останалите обстоятелства, визирани в постановките на ППВС №4 от 23.12.1968г. счита, че това е справедливо обезщетение, съобразено с трайната съдебна практика, което адекватно да репарира понесените от ищеца болки и страдания.

За неоснователно намира направеното оспорване на акцесорния иск за лихва. Заявява, че е вярно, че с посочените от застрахователно дружество уведомления е изискано представянето на документи от ищеца, но същият не би могъл да бъде отговорен за непредставяне на доказателства, които нито съществуват към момента на отправеното искане, нито е бъдещо и сигурно събитие възникването на такова доказателство, като изисканите документи и краен съдебен акт не са задължително условие за присъждане на обезщетение. В тази връзка, посочва, че в случай, че на застрахователното дружество са били необходими документи от воденото досъдебно производство, същото е имало самостоятелно право да се запознае с тях и да ги изиска по арг. на чл. 107 от КЗ.

Отбелязва, че по въпроса „От кой момент застрахователят по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите отговаря за лихви за забава пред увредените лица при предявен пряк иск срещу него при непредставяне на банкова сметка на застрахователя съгласно чл.380, ал.1 КЗ?“ е дадено тълкуване в решение № 128/04.02.2020 г. по т.д.№ 2466/2018 г. на ВКС, I т.о., според което в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ лихвите за забава се включват в застрахователното обезщетение по силата на нормата на чл.429, ал.2, т.2 КЗ, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл.429, ал.3 КЗ, като това са тези лихви, които текат от момента на по-ранната от следните дати: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на основание чл.430, ал.1, т.2 КЗ, или от датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице или от датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение. След

предявяване на претенцията по чл.498 КЗ за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл.496 КЗ, като произнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с: 1/ изпадане на застрахователя в забава - чл.497, ал.1, т. 1 и т.2 КЗ, в който случай той дължи лихва за собствената си забава, и 2/ с възможност увреденото лице да предяви пряк иск срещу застрахователя в съда на основание чл.498, ал.3 във връзка с чл.432, ал.1 КЗ.

В тази връзка посочва и че застрахователят не е определил обезщетение, което да не е изплатил, защото не е посочена правилно банкова сметка, с което да е поставил в забава кредитора, т.е. не това е причина за неизплащане на застрахователно обезщетение в рамките на рекламационното производство.

Счита, че оспорването на претенцията за имуществени вреди също е неоснователно. Изплащането на 75 % от действителната пазарна стойност на притежавания от ищеца лек автомобил няма как да доведе до неговото неоснователно обогатяване, тъй като процесният автомобил представлява тотална щета и неговото възстановяване е нецелесъобразно, а запазените части в него са в рамките на 25 % от действителната му пазарна стойност.

На следващо място твърди, че всички претендирани разходи за репатриране на автомобила са свързани с процесното ПТП, като за същите са представени разходооправдателни документи, поради което следва да бъдат възмездени в цялост.

Ответникът е депозирал по делото **отговор на допълнителната искова молба**, в който заявява, че поддържа подадения отговор на искова молба по аргументите, изложени в него. Поддържа направените с отговора оспорвания и възражения.

Относно изложените от ищеца твърдения в допълнителната искова молба:

Поддържа направените в отговора на исковата молба възражения относно механизма на настъпване на процесния пътен инцидент. Поддържа твърдението, че с действията си пострадалият също е допринесъл за настъпване на произшествието.

Във връзка с изложеното от ищеца в допълнителната искова молба относно одобреното от съда споразумение по НАХД № 1260/2025 г., по описа

на РС - Б., уточнява, че с отговора на исковата молба, не оспорва, че е налице влязло в сила споразумение, във връзка с настъпилото ПТП, но счита, че същото няма задължителна сила по отношение на въпроса за съпричиняването, доколкото обвързващите съда въпроси са изрично посочени в чл. 300 ГПК. Противно на изложеното от ищеца, счита, че механизмът на процесното ПТП следва да бъде установен в настоящото съдебно производство, въпреки наличието на одобрено от наказателния съд споразумение, като именно в доказателствена тежест на ищеца е да установи конкретния механизъм на ПТП и наличието на причинно-следствена връзка между събитието и твърдените от него травматични увреждания.

Заявява, че с отговора на исковата молба ответникът се е ползвал от възможността да наведе конкретни възражения относно начина на настъпване на произшествието, отнасящи се до поведението на пострадалия. Отбелязва, че ясно е посочил с кои свои действия водачът на л. а. „Субару“ е допринесъл за настъпване на произшествието, като са посочени и съответните разпоредби от ЗДвП, които са нарушени от негова страна. Счита за неоснователно посоченото от ищеца, че се касае за бланкетно направено възражение. Относно твърдението, че същите са недоказани, твърди, че следва да се има предвид, че именно с тази цел са направени и доказателствените искания за допускане до разпит на свидетел - водача на л. а. „Ауди“, както и за изготвяне на съдебно-автотехническа експертиза, които счита за относими и изцяло поддържа.

Счита за неоснователно възражението на ищеца срещу искането за допускане до разпит на водача на л. а. „Ауди“ за установяване на обстоятелствата, при които е настъпило процесното ПТП, тъй като механизмът на произшествието вече бил установен с влезлия в сила съдебен акт на наказателния съд. Отбелязва, че влязлата в сила присъда е задължителна за гражданския съд само по отношение вината и противоправното поведение на осъденото лице. Намира, че посредством присъдата обаче не се доказва механизма на произшествието, като гражданският съд, въз основа на принципа на непосредственост следва да установи механизма в гражданското производство посредством всички възможни доказателства и доказателствени средства. Отбелязва, че исканият свидетел е очевидец и участник в процесния инцидент, като същият ще внесе яснота относно спорните по делото въпроси между страните. Отделно от това,

именно предвид факта, че вината на същия вече е установена с влязъл в сила съдебен акт на наказателния съд, счита, че същият не се явява заинтересован.

Изцяло поддържа изложените в отговора на исковата молба твърдения, че пострадалият съществено е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат - претърпените от него увреждания и нанесените щети по автомобила му, тъй като се е движил с несъобразена с атмосферните условия, с конкретните условия на видимост и със състоянието на пътната настилка скорост, в нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, както и че не се е движил възможно най-вдясно по пътното за движение, с което е нарушил разпоредбата на чл. 15, ал. 1 ЗДвП.

Във връзка с горното, поддържа и твърдението, че ударът е бил предотвратим за пострадалия, по подробно изложените съображения отговора на исковата молба, като цитира и коментира съдебна практика.

Заявява, че с оглед провеждането на пълно и главно доказване на наведените възражения за съпричиняване, в отговора на исковата молба е направено доказателствено искане за назначаване на съдебно-автотехническа експертиза, което поддържа.

Поддържа направеното в отговора на исковата молба възражение, че вследствие на процесното ПТП, ищецът е получил описаните в исковата молба като вид и характер травматични увреждания, както и неблагоприятните за здравословното му състояние последици, по подробно изложените съображения в т. 6 от подадения отговор на искова молба.

Противно на изложеното от ищеца, счита, че представените медицински документи не установяват получените от ищеца травми и състоянието му, непосредствено след настъпилия инцидент, доколкото приложените амбулаторни листове касаят проведените му прегледи на по-късен етап. Отделно от това сочи, че в приложените по делото доказателства е налице разминаване в броя на засегнатите метатарзални кости, като не са представени образни изследвания, с оглед на което счита, че получените увреждания са вследствие на друго събитие. Заявява, че по делото не са представени доказателства, касаещи прегледа на пострадалия в ЦСМП - Б., въпреки че в приложения амбулаторен лист от 30.01.2023 г. изрично е посочено, че в лечебното заведение му е била направена имобилизация на крайника, без да става ясно какво я е наложило. В тази връзка, поддържа и направеното

възражение, че пострадалият е отказал болнично лечение, както и че не е провел курс по рехабилитация, което съществено се е отразило на здравословното му състояние и е довело до посочените усложнения. Предвид факта, че по делото не са представени всички документи и изследвания, касаещи прегледите на ищеца, то не би могло да се установи, че уврежданията са в пряка-причинно следствена връзка с настъпилото ПТП.

С оглед доказване на така направените възражения, в отговора на исковата молба са направени и доказателствени искания за издаване на два броя съдебни удостоверения, които да послужат пред „УМБАЛ - Б.“ АД и Национална здравноосигурителна каса, както и за допускане на СМЕ. Счита, че снабдяването с медицинската документация на пациента е от съществено значение за изхода на делото и същите биха били необходими на вещото лице за изготвяне на заключението му. Предвид това, счита за неоснователни възраженията на ищеца срещу така направените искания и посочените от него съображения. На първо място, не всички относими документи са представени, като липсата на посочените по-горе документи от „УМБАЛ - Б.“ АД е очевидна. На следващо място, вещото лице по СМЕ, в случай че такава бъде допусната, няма задължение да извършва служебни справки относно медицинското досие на ищеца, а същият следва да изготви заключението си единствено на база представения от страните по делото доказателствен материал. Съгласно установената съдебна практика, вещите лица не могат да основават заключенията си на документи, които не са приобщени по делото и не са приети като доказателства по надлежния ред (Решение № 131 от 12.07.2018 г. на ВКС по гр. д. № 131/2018 г., IV г. о., ГК). В тази връзка, счита и че доводите на ищеца противоречат на принципите на състезателност и равенство на страните в гражданския процес.

Относно твърдението на ответника, досежно приложението на чл. 300 ГПК, счита, че съдът не е обвързан от сключеното споразумение във връзка с получените увреждания. В настоящия случай елемент от престъпния състав на деянието е получаването на тежка или средна телесна повреда. Всички твърдени от ищеца усложнения обаче не представляват нито средна, нито тежка телесна повреда. Посочва, че в тази връзка, както е посочено и по-горе одобреното от наказателния съд споразумение няма задължителна сила по отношение на въпроса за съпричиняването. В конкретния случай, ответникът твърди, че от страна на пострадалия е налице принос за търпените

увреждания, изразяващи се в непровеждане на болнично лечение, рехабилитация, физиотерапия и раздвижване на крайника, които несъмнено са се отразили на състоянието на пострадалия и са провокирали твърдените от него усложнения. Поддържа и направеното възражение, че некроза на кожата не би могла да се получи като резултат от фрактурите на метатарзални кости. Доколкото наличието на причинно-следствена връзка между претърпените увреждания, настъпилите усложнения и поведението на пострадалия не е изследвана в хода на наказателното производство, счита, че тези въпроси следва да бъдат изяснени по настоящото гражданско дело.

Поддържа изложеното в отговора на исковата молба относно прекомерността на предявения иск за неимуществени вреди. Същият е предявен в противоречие с принципа за справедливост и е неоснователно завишен, предвид факта, че ищецът не е претърпял описаните болки и страдания, както и че не всички са в резултат на процесното ПТП. В настоящия случай се касае до по-леки като характер увреждания, предвид факта, че на ищеца не е проведено оперативно лечение и същият дори не е бил хоспитализиран. Твърди, че ищецът се е възстановил напълно за кратък период от време, като подобни травми, както и обемът на твърдените болки и страдания не обуславят претендирания размер на обезщетение от 40 000 лв.

Излага, че в случай, че се установи наличие на причинно-следствена връзка между поведението на ищеца и настъпилото събитие, то застрахователното обезщетение следва да бъде съществено редуцирано, с оглед наличието на съпричиняване от страна на пострадалия. Посочва, че действително, на основание чл. 52 ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Справедливостта, по смисъла на чл. 52 ЗЗД, не е абстрактно понятие, а е свързана с преценка на конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се съобразят от съда, при определяне размера на обезщетението. В настоящия случай, претендираната сума в размер на 40 000 лв. по никакъв начин не съответства нито на характера и тежестта на претърпените увреждания, нито на принципа за справедливост.

Твърди, че във връзка с гореизложеното, от страна на ответника са направени и съответните доказателствени искания, с помощта на които ще се установят направените от него възражения в тази насока.

Излага, че относно предявената претенция за присъждане на законна лихва върху претендираното застрахователно обезщетение за неимуществени вреди:

Поддържа направеното оспорване на предявения акцесорен иск по изложените в т. 8 от отговора на исковата молба съображения. Счита, че в процесния случай намира приложение разпоредбата на чл. 497, ал. 1, т. 2. КЗ, съгласно която застрахователят не дължи лихва за забава, когато увреденото лице не е представило поискани по реда на чл. 106, ал. 3 КЗ документи. Сочи, че както е посочено и в отговора на исковата молба от страна на застрахователя са изискани допълнителни документи с цел преценка основателността на претенцията, както и определяне на дължимото застрахователно обезщетение. След получаване на уведомлението, не е налице кореспонденция между страните, като пострадалият не е навеждал твърдения за „несъществуващи“ към момента на направеното искане документи. Предвид факта, че във връзка с инцидента е било образувано досъдебно производство, то несъмнено същото би следвало да приключи с акт по същество, независимо дали същият ще касае прекратяване на производството или повдигане на обвинение.

Посочва, че действително, представянето на изисканите допълнителни документи не е задължително условие за изплащане на обезщетение по доброволен ред, но същите биха внесли яснота относно начина на настъпване на процесното ПТП и претърпените от ищеца увреждания. Излага, че следва да се държи сметка и че законодателят неслучайно е предвидил нормативно уредена възможност за застрахователя да изисква допълнителни документи от пострадалите, именно с цел доказване на претенцията и определяне на справедлив размер на обезщетение.

Отделно от горното отбелязва, че увреденото лице има качеството на пострадал в хода на досъдебното производство и същият има правото да се снабди с всички необходими документи, касаещи претенцията му. Фактът, че пострадалият избира да бездейства и да не предостави необходимите документи за определяне и изплащане на обезщетение, които са били и вече изготвени, не следва да бъде в тежест на ответника. В допълнение посочва, че ответникът се е произнесъл в законоустановения срок по предявената претенция, като е постановило отказ за изплащане на обезщетение,

провокиран единствено от необоснованост на претенцията.

Относно претенцията на ищеца за имуществени вреди:

Поддържа направените в отговора на исковата молба възражения относно предявения иск за имуществени вреди. На първо място посочва, че по делото не са налице допустими доказателства, обосноваващи твърдението, че е налице тотална щета на управлявания от ищеца автомобил.

Посочва, че съгласно чл. 390, ал. 1 1 ПК, преди изплащане на обезщетение, определено като тотална щета на моторно превозно средство, регистрирано в Република България, застрахователят изисква от ползвателя на застрахователна услуга удостоверение от компетентните регистрационни органи за прекратяване на регистрацията на моторното превозно средство, в което е отбелязано, че прекратяването на регистрацията е поради настъпилата тотална щета. Такова удостоверение не е представено от ищеца нито по доброволната претенция, нито като доказателство в настоящото производство, въпреки че наличието му е необходимо условие за уважаване на претенцията. С оглед липсата на надлежно издадено удостоверение, счита предявения иск за неоснователен и недоказан.

На следващо място излага, че от представените по делото доказателства не се установява и стойността на запазените части на автомобила, поради което претендираната сума е в прекомерен размер.

Относно претендираните разходи за репатриране на автомобила, заявява, че поддържа вече изложеното в т. II от отговора на исковата молба.

Посочва, че в случай, че съдът счете за основателни предявените искове за изплащане на обезщетение за претърпените от пострадалия имуществени вреди, то счита, че при определяне размера на обезщетенията следва да бъде отчетен и приносът на ищеца за настъпване на инцидента.

Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не се спори, че:

- с влязло в сила споразумение по АНД № 1260 по описа на съда за 2025г. на Районен съд Б., А. Б. А. се признал за виновен в това, че на 27.01.2023 г. на републикански третокласен път III-6009, км. 0-200, в посока с. М., при управление на моторно превозно средство - личния си лек автомобил марка „Ауди“, модел „**“ с рег. № **, нарушил правилата за движение по

Закона за движението по пътищата и причинил на ищеца средна телесна повреда.

- наличието валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ по застрахователна полица № BG/23/122003712081, със срок на покритие от 24.12.2022 г. до 23.12.2023 г. към „З.“АД за л.а. „Ауди“ модел „**“ с рег. № **.

Относно претърпените от ищцата болки и страдания са събрани гласни доказателства: свидетелят П.Г.М. установява, че се познават от доста години с ищеца, тъй като живеят близко в с.Н.. Свидетелства, че в края на месец януари 2023г. ищецът претърпял катастрофа в с.М.. Имали уговорка за лов в събота и неделя и след като не се обадил отишъл до дома му и разбрал, че е преживял тежка катастрофа и има счупване на крака. Твърди, че състоянието му било плачевно. Левият му крак бил обинтован, крака му бил подут, не можел да стъпва с левия крак там. Свидетеля имал патерици, които му занесъл, както и ортеза, която също му станала. Доста време носил ортезата. Установява, че ищецът бил в болнични доста време: пет – шест месеца. По време на болничните се придвижвал с патерици. Сочил, че ищеца работил като тракторист в селото. След болничните, тръгнал на работа, но имал голям проблем с този крак – при качване, слизане от машината, прикачен инвентар. Оплаквал се постоянно. Твърди, че вече не работи като тракторист, тъй като с раната на крака постоянно се подувала. Не можел да си върже обувката, тъй като го стяга на глезена. Спрял да ходи на лов. Посещавал болницата в Ч. където му правили интервенция на глезена - изрязвали му некротизирало месо. Ходел само с чехли и подут, грозен белег. Не можел да шофира. Твърди, че ищецът е пенсионер и сега никъде не работи. Към момента се оплаква от глезена, че като върви по-продължително време се подува крака и все още не си връзва обувката. Няма да е други оплаквания преди инцидента.

Съдът кредитира показанията на разпитания по делото свидетел, установяващ претърпените от ищеца болки и страдания. Свидетелят е бил в непрекъснат контакт с него, така че показанията му могат да установят физическото и психическо състояние на ищеца след катастрофата, претърпените от него болки и страдания, причинени от процесното ПТП, които показания се подкрепят и от заключението на СМЕ.

По делото е приета първоначална СМЕ от заключението на която се установява, че На 27.01.23г около 17,50ч на Път №111-6009, в посока към гр.А. се е движел ЛА“Субару легаци“ с Рег № **, с водач Т. С. И.. В същото

време, по същия път, но в обратна посока - към с.М. се е движел ЛА“Ауди А6“ с Рег № **, с водач А. Б. А.. На км.0+200, на прав участък от пътя, водачът на ЛА“Ауди“е загубил управлението на автомобила и е навлязъл в пътната лента, предназначена за насрещно движение. Настъпил е удар в челните леви състави на двата автомобила. След първоначалния контакт е настъпил приплъзващ удар по левите страници на двата автомобил. В резултат на удара са причинени телесни увреждания на водача на ЛА“Субару“. Скоро след това пострадалият водач е откаран със спешен екип в ЦСМП-Б.. Там след консултативни прегледи и множество изследвания, включая и образни е установена диагнозата: Множествени счупвания на ходилни кости на стъпалото - фрактура на 2- ра, 3-та, 4-та метатарзални кости с дислокация. Контузия на ходилото с тежко мекотъканно, компресивно смачкване на меките тъкани на ходилото. При челно, челно-левия насрещен удар между двете МПС-та ходилото на водача на ЛА“Субару“-Т. С. И. е получило тежка компресивна травма с мекотъканна контузия и счупване на 2-3-4 метатарзални кости. В случая се касае за 3 костни лезии/3 различни счупвания/, като всяка фрактура поотделно е с период на възстановяване при консервативно лечение с имобилизация за около 2 месеца. При единични фрактури имобилизацията би била около 30 дни. Това означава, че всяка фрактура поотделно покрива медикобиологичния квалифициращ признак на средна телесна увреда. Счупването на 2-3-4 метатарзални кости е с период на възстановяване при консервативно лечение с имобилизация е около 3-4 месеца. В този период се включва и времето за рехабилитация на близките глезенна и ходилни стави. Тази травма покрива медикобиологичния квалифициращ признак на средна телесна увреда. Контузията на ходилото с тежко мекотъканно, компресивно смачкване на меките тъкани на ходилото лекувана консервативно с гипсова имобилизация и последваща ортезна имобилизация, усложнена с мекотъканни исхемични були, и те усложнени от своя страна с некротично развитие е с период на възстановяване около 4-5 месеца. В този период се включват периодични изрязвания на некротичните тъкани и бавно, с помощта на медикаменти, изчакване на свежи грануляции и кожна епителизация. Тази травма покрива медико биологичния квалифициращ признак на средна телесна увреда. От всичко това следва, че при ищеца Т. И. се касае за комплекс от травми - 4 на брой, които покриват поотделно медикобиологичния квалифициращ признак на 4 средни телесни увреди. Когато се касае за комбинация от няколко травми на пострадал при ПТП за период за възстановяване се приема най-дългия /на най-тежката травма/. В конкретния случай мекотъканното смачкване на лявото ходило, комбинирано със счупване на 3 метатарзални кости в същата зона се е усложнило с некротизиране на кожната покривка в областта. Това е удължило чувствително периода на възстановяване до 4-5 месеца. В края на този период ищецът е провел рехабилитация в Павел баня и в домашни условия. Както беше изтъкнато в отговорите на 3 и 4 въпрос тежката мекотъканна травма - смачкване на меки тъкани върху фрактурите на метатарзалните кости е било усложнено с

образуване на исхемични фликтени/були, мехури/ изпълнени със серозна течност и в следствие развила се на тяхното място некротична тъкан. Тази некроза на няколко пъти е била изрязвана от периферията към центъра и така постепенно в същата посока е настъпила епителизация и образуване на свежа грануляционна тъкан. Тази нова тъкан е предимно фиброзна и прираства в дълбочина. При осъществения преглед на 20.11.25 г. на ищеца Т. И. се установи, че тя е по-твърда, не се отделя от подлежащите тъкани и по тази причина предизвиква честа пареща и боцкаща болка. При разговора, който осъществил с ищеца на 20.11.25 г установил, че при него няма съпътстващи или предходни заболявания, нито дори само болестна симптоматика. От лист за преглед на пациент в КДБ/СО от 27.01.23г №2252 е записано: Пострадал при ПТП; оплаква се от болка в областта на лява глезенна става. Пострадалият е отказал болнично лечение. Консултиран с ортопед - болка и оток в областта на ляво ходило. Без сетивни и циркулаторни смущения. Рентгенови данни за фрактура на 3-та и 4-та метатарзални кости с дислокация/разместване/на фрагментите. Наложена гипсова имобилизация. Този вид травми биха могли да се лекуват в болнични и в домашни условия, по оперативен и по консервативен начин. В конкретния случай на ищецът е предложено болнично лечение, което той е отказал. При такива ситуации трябва да се уважава желанието на пациента. Експертната смята, че причината за исхемичните були е тежката контузионна и смачкваща травма. Това е факт, който е станал по време на самото ПТП и доста преди прегледите в ЦСМП-Б. и предложението за болнично лечение. Така, че причината е преди да е започнало самото лечение. По тази причина може да се счита, че були, усложнени с некроза биха настъпили и в болницата и в домашни условия. Между травмите и техния механизъм при самото ПТП и твърдените усложнения-були, преминали в некроза, съществува пряка причинно следствена връзка. Разтягането на ставните връзки на глезена и краткотрайните отоци на двете подбедрици са причинени от самото ПТП, но те са довели до временен, краткотраен дискомфорт при ходене на ищеца. Описаните усложнения са пряко свързани с травмите получени при процесното ПТП и те не се дължат на други заболявания, нито на друг инцидент. Причината за усложненията са самите травми. При прегледа на ищеца на 20.11.25г и разговора с него се установи, че е провел рехабилитация и физиотерапия в санаториум в Павел Баня на частни начала. При прегледа, който извършил на ищеца Т. И., че лявото ходило е със среден оток, с деформация в средната част-латерална половина. Палпират се леки деформации по счупените метатарзални кости. Леко е ограничена плантарната флексия на левия глезен, а дорзалната екстензия на пръстите е по - чувствително ограничена. Невъзможен е стоежът на пръсти. Съобщава за парестезии и намалена чувствителност по хода на 2,3,4,5 пръст. Груб, твърд раневи цикатрикс по дорзофибуларната страна на ляво ходило.

В съдебно заседание вещото лице уточни, счупванията представляват счупвания на три отделни ходилни кости, за това разглежда периода на

възстановяване и по отделно и общо. Затова травмата може да се отчита като три степенна средна телесна увреда.

По делото е приета допълнителна СМЕ от заключението на която се установява, че на 27.01.2023г. съдейки от издадената Съдебномедицинска експертиза по писменни данни № 198 / 23год. от д-р Г.М. ищецът Т. С. И. е получил следните увреждания: Фрактури на 2-ра 3-та и 4-та метатарзална кост на ляво стъпало с дислокация на фрагментите. Фрактурите на трите средни метатарзални кости обикновено се получават при директна травма на ходилото. Безспорно описаният в исковата молба механизъм на получаване на фрактурите отговаря на получените при въпросното ПТП. Касае се за фрактури обхващащи трите метатарзални кости на ляво ходило. По данни в литературата периодът за ненатоварване е около 30 - 45 дни с постепенно натоварване след това. След около 60 - ти ден се позволява пълно натоварване. В конкретният случай е настъпило усложнение в областта на ходилото дължащо се на фрактурите, хематома и масивният мекотъканен оток проявили се с образуване на були и по - късно с оформяне на некрози / В АЛ № 23039902В811 от 08.02.2023г издаден от д-р Ж.П. се описва точно това - оток и зачервяване в областта на ляво стъпало. Були по дорзалната повърхност. Некроза на кожата с размери 5см. на 3 см. Силна палпаторна болезненост. Данни за флукуация. Оток на двете подбедрици. /Предвид това, че се касае за фрактура в областта на ляво ходило и неизползване на крайника / ходене с помощни средства / за срок по- продължителен от 30 дни се касае за средна телесна повреда. Съдейки от представените АЛ от посещенията при д-р Паунов около месец е било активното наблюдение. В последният регистриран преглед на 24.02.2023г. в АЛ № 23055901F0C7 д-р Паунов е описал - оток и зачервяване в областта на ляво стъпало намалели. Раните покрити със свежи грануляции. Нови некрози не се появяват. По ръбовете епителизация. Силна палпаторна болезненост. Променена е терапията - изписан е цикатридина спрей локално и е изписан АБ. От казаното до тук можем да направим извод, че лечението е продължило още след последният регистриран преглед на 24.02.2023г. при д-р Паунов. Има настъпили усложнения в областта на лявото ходило и това са появилите се були и по-късно оформилите се некрози. АЛ № 23030802ВЕ7А от 30.01.2023г. издаден от д-р Паунов е отразен вторичен преглед. Т. е. Т. С. И. е бил на 04.01.2023г. при същият лекар и тогава е генериран първичен преглед с АЛ № 2300470291А5, но не е ясен поводът за това посещение. В АЛ № 23039902В811 от 08.02.2023г. издаден от д-р Паунов са описани проведени изследвания и там е отразена повишена стойност на пикочна киселина 437ммол/л при норма до 416 и повишени стойности на ГГТ - 73 U/ L при норма 54. Пикочната киселина е отпадъчен продукт от разграждането на пурины, образуван основно в черният дроб и излъчван чрез бъбреците. Нормално присъства в кръвта, но повишените нива / хиперурикемия / могат да доведат до подагра / кристали в ставите /, камъни в бъбреците и дори до бъбречна недостатъчност. Стойностите се влияят и от диетата / повишен

прием на червено месо напр. /. Високите нива на ГГТ могат да се дължат на остри / хронични хепатити, цироза, прием на медикаменти и т. н.. В кориците на делото не е наличен този АЛ от УМ БАЛ - Б. АД. За травмите в деня на въпросното ПТП на 27.01.2023г. съдим по Съдебномедицинската експертиза № 198 /23год. по писменни данни издадена от д-р Галина Милева там тя е цитирала АЛ № 002252 на името на Т. С. И. от гр. Ч., от дата 27.01.2023г.от СЗ - Б. и там са описани рентгенови данни за фрактури на 3-та и 4-та метатарзални кости с дислокация / разместване / на фрагментите. Наложена гипсова имобилизация. Пострадалият е отказал болнично лечение. В случай ,че е предложено болнично лечение следва да си направим извода ,че то е било необходимо. Фрактурите в областта на 3-та и 4-та кост на ляво ходило са били с разместване и най - вероятно е било необходимо тяхното наместване и последващо задържане в анатомична репозиция. Причинно следствена връзка между получените фрактури в областта на ляво ходило и последвалите були и некротични тъкани по дорзалната повърхност на ходилото е безспорна. Безспорно е и навяхването и разтягането в областта на ставните връзки на лява глезенна става описани в А/1 от СЗ-Б.. Не намира пряка причинно следствена връзка за наличието на отоците в областта на дясна подбедрица / констатирани на 08.02.2023г. в АЛ № 23039902В811 / с процесното ПТП. В описаните в документите увреди ,не се открива пряка причина за оток в областта на дясна подбедрица „докато отока на лявата е в пряка причинно следствена връзка с увредите и настъпилите усложнения .От наличните данни описаните усложнения не се дължат на други заболявания или друг инцидент. Не може да се отговори с абсолютна сигурност на втората част от въпроса ,но според данните от литературата и собствения ми опит описаните усложнения с голяма вероятност щяха да настъпят дори и при болнично лечение. В кориците на делото липсват медицински документи за проведена рехабилитация и / или физиотерапия отстрана на пострадалият. Никога не е излишно провеждането на такава рехабилитация. При условие, че раните в областта на ходилото са зараснали и е изминал около 1,5 - 2 месеца от счупването на костите на лявото ходило провеждането на рехабилитация е в резон. Пострадалият Т. С. И. се е възстановил напълно от получените травми, в смисълът, че не се очаква допълнително възстановяване като зарастване на увредените структури с изминаване на времето. По отношение на пълно възстановяване на функция, усещания и външен вид до състояние отговарящо на това преди инцидента -такова не е настъпило и няма да настъпи. Съдейки от прегледа на 20.11.2025г. осъществен от д-р С. в областта на ляво ходило е налице деформация. в средната част - латерална половина. Палпират се леки деформации по счупените метатарзални кости. Това описание потвърждава необходимостта от болничното лечение най - вече за асамблирането на получените фрактури и избягване доколкото е било възможно на получените травми.

От назначената по делото съдебно автотехническа експертиза се установява, че действителната пазарна стойност на нанесените л.а. Субару

Легаци с рег. № ** имуществени вреди, вследствие на ПТП от 27.01.2023 г. е 22409,78 лв.. Необходимата сума за възстановяването на автомобила от преди ПТП като се вземе предвид стойността на труда, резервните части и боя е 22409,78 лв. Стойността, необходима за възстановяване на процесното МПС (22409,78 лв.) надхвърля многократно неговата действителна стойност (3983,00 лв.) и в този случай е налице тотална щета на превозното средство. Стойността на обезщетението за уврежданията по л.а. Субару Легаци, с рег. № **, определена при условията на тотална щета и след приспадане на запазените части е 3186,00 лв.. Пазарната стойност на автомобила към датата на ПТП е 3983,00 лв. На 27.01.2023 г., около 17,50 ч., на път № III - 6009, в посока към гр. А., със скорост на движение 87 км/ч и опасна зона за спиране около 102 м се е движил л.а. Субару Легаци с рег. № ** с водач Т. С. И.. В същото време, на същия път, но в обратна посока - към с. М. със скорост на движение 105 км/ч и опасна зона за спиране около 138 м се е движил л.а. Ауди А6 с рег. № ** с водач А. Б. А.. Участъкът в района на ПТП е прав и равнинен, движението е двупосочно, с по една пътна лента за движение във всяка посока, всяка от която с широчина 3,65 м. Било е тъмната част на денонощието. Времето е било облачно и дъждовно. Пътната настилка е била мокра. Водачите са управлявали при включени къси светлини на фаровете, а мократа асфалтова настилка е отразявала светлините, поради което е било затруднено разпознаването на обектите в обхвата на видимостта. На прав участък от пътя, водачът на л.а. Ауди е навлязъл в пътната лента, предназначена за насрещно движение, в резултат на което е настъпил удар в челните леви състави на двата автомобила. След първоначалният контакт е настъпил приплъзващ удар по левите страници на двата автомобила. Мястото на удара се намира в северната пътна лента, която е предназначена за движение на л.а. Субару. След удара, автомобил Субару е продължил движението си напред и надясно спрямо първоначалната си посока на движение и се е установил в покой на около 47 м след удара, в дясната част на платното за движение, заемайки част от северния банкет, така както е описан в протокола за оглед и нанесен в мащабната скица. След удара, автомобил Ауди е напуснал платното за движение наляво спрямо посоката си на движение, като се е установил в покой на около 77 м след удара, в затревен участък, с предните си състави, насочени на север, така както е описан в протокола за оглед и нанесен в мащабната скица. В резултат на удара са причинени телесни увреждания на водача на л.а. Субару, а на автомобилите са нанесени материални щети. Непосредствено преди ПТП лек автомобил Субару Легаци с рег. № ** се е движил в посока от изток на запад - към гр. А., а лек автомобил Ауди А6 с рег. № ** се е движил в посока от запад на изток - към с. М.. Широчината на пътното платно е 10,50 м. Скоростта на движение на л.а. Ауди към момента на удара и скоростта на движение преди настъпване на ПТП е била около 105 км/ч; Скоростта на движение на л.а. Субару към момента на удара и скоростта на движение преди настъпване на ПТП е била около 87 км/ч. ПТП е настъпило на прав участък от пътя в тъмната част на

денонощието при облачно и дъждовно време. И двамата водачи са управлявали с включени къси светлини на фаровете. Всеки един от водачите е имал техническата възможност да възприеме светлините на насрещно движещият се автомобил на разстояние от най-малко от около 150 м. Водачът на л.а. Субару Легаци, с рег. № **, е имал техническа възможност да възприеме, че л.а. Ауди навлиза в пътната му лента към момента на пресичане на единичната прекъсната линия, която разделя двете пътни ленти. Водачът на л.а. Субару Легаци с рег. № **, е имал техническа възможност да възприеме, че л.а. Ауди навлиза в пътната му лента когато се е намирал на разстояние 26,50 м от л.а. Ауди и на 12 м от мястото на удара. Водачът на л.а. Субару е нямал техническата възможност да предотврати ПТП, като предприеме намаляване на скоростта на движение или спиране, тъй като времето за движение на л.а. Ауди в пътната лента за насрещно движение от момента на навлизането му в нея до мястото на удара е 0,50 сек и е значително по-малко от времето му реакция, което е 1,4 сек. Водачът на л.а. Субару е НЯМАЛ техническата възможност да предприеме намаляване на скоростта или спиране, тъй като времето за движение на л.а. Ауди в пътната лента за насрещно движение от момента на навлизането му в нея до мястото на удара е 0,50 сек и е значително по-малко от времето му реакция, което е 1,4 сек, а времето за движение на л.а. Субару от момента на възприемане на опасността от водача му /от момента на предприемане на спиране/ до момента на окончателното спиране е 6,6 сек и е значително по-голямо от времето за движение на л.а. Ауди в пътната лента за насрещно движение от момента на навлизането му в нея до мястото на удара 0,50 сек. при друга пътна ситуация, при която л.а. Субару се е движил най-вдясно по платното за движение, двата автомобила не биха се разминали безопасно и отново би настъпил удар между тях, но при друг механизъм. Водачът на л.а. Субару е управлявал на прав участък от пътя в своята пътна лента и не е предприемал маневри преди да настъпи удара. Налице е причинно-следствена връзка между механизма на настъпване на ПТП и щетите, нанесени по л.а. Субару Легаци, с рег. № **. Стойността на запазените части по лек автомобил л.а. Субару Легаци с рег. № **, представлява 20 % от неговата действителна (средната пазарна) стойност и е 797,00 лв.. Поведението на водача на л.а. Субару не е допринесло по никакъв начин за настъпване на процесното ПТП.

В съдебно заседание вещото лице уточни, че при огледа на л.а. „Субару“, а именно, че предпазния колан е наличен в положение работно, което означава, че е бил с поставен предпазен колан.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 от КЗ, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“, между прекия причинител на вредата и застрахователя, при спазване на изискванията на чл. 380 от КЗ. В случая

между страните не е спорно наличието на валидно застрахователно правоотношение към датата на процесното ПТП - 07.08.2020 г., по силата на което ответникът по делото е поел задължение да обезщети увредените при използването на застрахования автомобил трети лица.

На следващо място следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител - застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди.

Съгласно чл. 413, ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), влезлите в сила присъди и решения са задължителни за гражданския съд по въпросите: извършено ли е деянието, виновен ли е деецът и наказуемо ли е деянието. Аналогична е разпоредбата и на чл. 300 ГПК. Видно от приложеното АНД № 1260 по описа на съда за 2025г. на Районен съд Б. съдът е одобрил споразумение, с което А. Б. А. се признал за виновен в това, че на 27.01.2023 г. на републикански третокласен път III-6009, км. 0-200, в посока с. М., при управление на моторно превозно средство - личния си лек автомобил марка „Ауди“, модел „***“ с рег. № **, нарушил правилата за движение по Закона за движението по пътищата и причинил на ищеца средна телесна повреда.

Поради това съдът приема, че деянието на водача на лек автомобил марка „Ауди“, модел „***“ с рег. № ** А. Б. А. осъществява всички признаци /обективни и субективен/ на деликтния състав по чл. 45 от ЗЗД. Следователно отговорността на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ следва да бъде ангажирана, като предявения иск за неимуществени и имуществени вреди се явява доказан по основание.

Налице е и последният признак за уважаване на предявените искове – причинно следствена връзка между процесното ПТП и получените от ищеца вреди, видно от заключението на СМЕ която сочи, че безспорно описаният в исковата молба механизъм на получаване на фрактурите отговаря на получените при въпросното ПТП.

Обезщетението за неимуществени вреди, съгл. чл. 52 от ЗЗД, се определя от съда, като съобрази обществения критерий за справедливост и действително претърпените от ищеца неимуществени вреди от настъпилото ПТП, като се съобрази, че болките и страданията и другите нематериални

последници в житейски аспект обикновено не се ограничават само до изживените в момента на самото ПТП такива, а продължават и след това.

От заключението на изготвените по делото съдебномедицинска експертиза и Повторна съдебномедицинска експертиза се установи, че ищецът е получил следните травматични увреждания: множество счупвания на ходилни кости на лявото стъпало - фрактура на 2-ра, 3-та и 4-та метатарзални кости и контузия на ходилото с тежко мекотъканно, компресивно смачкване на меките тъкани на ходилото, усложнена с образуване на були по дорзалната повърхност, довела до некроза на кожата.

В случая се касае се за 3 отделни фрактури на 3 отделни кости на лявото стъпало и едно тежко мекотъканно увреждане, довело до усложнение - некроза на кожата. Поради което съдът намира, че ищецът при процесното ПТП е получил четири средни телесни повреди, като в случая възприема изводите на вещото лице по първоначалната СМЕ.

От събраните по делото гласни доказателства се установи, че възстановяването на ищеца е продължило 4-5 месеца. Претърпял е няколко оперативни интервенции за отстраняване на некротичната тъкан, което е силно болезнено. През периода на възстановяване ищецът е бил силно затруднен в извършване на обичайните си дейности. Не можел да се придвижва самостоятелно, не можел да шофира, предвижвал се патерици. Освен ограничения в лично естество е понасял такива и в социална аспект.

Към настоящия момент здравословното състояние на ищеца не възстановено напълно. Лявото ходило е със среден оток, с деформация в средната част-латерална половина. Палпират се леки деформации по счупените метатарзални кости. Леко е ограничена плантарната флексия на левия глезен, а дорзалната екстензия на пръстите е по-чувствително ограничена. Невъзможен е стоежът на пръсти. Налице са данни за парестезии и намалена чувствителност по хода на 2,3,4,5 пръст. Установен е груб, твърд раневи цикатрикс по дорзофибуларната страна на лявото ходило, съгласно вещото лице. Остатъчни увреждания ще отшумят след година-две, но белегът ще остане в този си вид завинаги.

На следващо място при определяне на обезщетението за неимуществени вреди следва да се вземе предвид факта, че ПТП се е отразило на психическото и емоционалното състояние на ищеца и му е създадо социален

дискомфорт за определен период от време. Вече не работи като тракторист, тъй като раната на крака постоянно се подува. Спрял да ходи на лов, не може да шофира.

Съдът, като отчете вида и характера на вредите, интензитета на претърпените болки и страдания и тяхната продължителност, както и възрастта на пострадалият намира, че предявения иск за неимуществени вреди следва да бъде уважен за сумата 30 677,51 евро / 60 000 лв./ като до останалия претендиран размер от 40 903,35 евро / 80 000 лв./ искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен. Това е така защото изготвената по делото повторна СМЕ сочи, че ищецът е възстановен от получените травми, макар да не се очаква пълно възстановяване на функция, усещания и външен вид до състояние отговарящо на това преди инцидента.

По отношение на искът за имуществени вреди съдът намира следното: От представените по делото доказателства и приетата Съдебна автотехническа експертиза стойността на обезщетението за уврежданията по л.а. „Субару Легаци“, с рег. № ** и рама № JF1BG5LJ4TG048219, определена при условията на тотална щета и след приспадане на запазените части е 3186.00 лв.. От представената фактура № 1965/02.03.2023г. и касов бон за заплащането ѝ се установи извършеният разход за репатриране на увреденият в резултат на процесното ПТП л.а. „Субару“ от гр. Б., където се е съхранявал за нуждите на образуваното досъдебно производство, поради което този разход също е в пряка и непосредствена последица от процесното застрахователно събитие и следва да бъде уважен. Поради което, предявения иск за имуществени вреди е основателен така, както е предявен с ИМ в размер на 1161,91 евро /2272,50 лева/.

Съдът намира, че следва да вземе становище по направеното възражение от проц. представител на ответника, че ищеца с поведението си е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат.

За да бъде намалено обезщетението за вреди съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗД, увреденият трябва да е допринесъл за тяхното настъпване, като от значение е наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилния вредоносен резултат, без да е необходимо пострадалият да има вина. Необходимо е приносът на увреденото лице да е конкретен, т. е. да се изразява в извършването на определени действия или въздържането от такива действия от страна на увреденото лице. Принос по смисъла на посочения законов текст е налице винаги, когато пострадалият с поведението си е създавал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите

вреди. Следователно съпричиняване на вредоносния резултат ще е налице, ако поведението на увредения е станало причина или е повлияло по някакъв начин върху действията на причинителя на вредата.

В конкретния случай такъв принос ответникът не доказва по никакъв начин. От заключението на изготвената по делото САТЕ се установи, че към момента на удара, водачът на л.а. „Субару“ е управлявал в своята пътна лента със скорост, съобразена с пътните условия и не е предприемал маневри преди да настъпи удара. Водачът на л.а. „Субару“ е нямал техническата възможност да предотврати ПТП, като предприеме намаляване на скоростта или спиране, тъй като времето за движение на л.а. „Ауди“ в пътната лента за насрещно движение от момента на навлизането му в нея до мястото на удара е 0,50 сек и е значително по-малко от времето му реакция, което е 1,4 сек.. Безспорно е установено по делото, че ищецът е бил с поставен предпазен колан.

Съгласно експертното заключение при друга пътна ситуация, при която л.а. „Субару“ се е движил най-вдясно по платното за движение, пак би настъпил удар между двата автомобила, като в този случай биха контактували задните странични леви състави на л.а. „Субару“ с предните странични леви състави на л.а. „Ауди“. В този случай между двата автомобила отново би настъпил удар, но при друг механизъм. Поведението на водача на л.а. Субару не е допринесло по никакъв начин за настъпване на процесното ПТП.

По отношение на възражението за непровеждане на правилно лечение: От изготвените СМЕ и ПСМЕ се установи, че настъпилите усложнения - некроза на кожата биха настъпили, независимо дали ищецът е провел или не болнично лечение. Дори пострадалият да е бил под непрекъснат лекарски контрол, е възможно да се проявят усложнения във вида и обема, каквито е получил ищецът. По делото се установи, че отказът на пострадалия от извършване на оперативна интервенция не е бил от съществено значение за провеждане на лечението, тъй като мястото на фрактурите е било обездвижено за дълго време.

Заявена е и претенция за присъждане на обезщетение за забава, считано от 02.05.2023 г.. Съгласно КЗ отговорността на застрахователя за лихви, дължими от застрахования на увреденото лице е ограничена и това задължение е за периода след датата, на която застрахователя е бил уведомен за настъпване на застрахователното събитие било от застрахования, било от увреденото лице. При това разпоредбата на чл. 498 от действащия КЗ предвижда задължение на увреденото лице при настъпване на застрахователното събитие да предяви претенцията си първо пред застрахователя и едва, ако същия не е платил в срока по чл. 496 от КЗ, откаже

да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение, то може да предяви прекия иск по чл. 432 от КЗ срещу застрахователя. В конкретния случай ищецът е уведомил застрахователя на 02.05.2023 г., когато е заведена застрахователната претенция, поради което следва да се приеме, че именно от тази дата за него настъпва задължението да заплаща лихва за забава по чл. 429, ал. 2, т. 2, вр. с ал. 3 от КЗ. В конкретния случай лихва за забава върху горепосоченото обезщетение се претендира от тази дата, поради което претенцията е основателна и следва да бъде уважена така, както е поискана в ИМ.

По разноските:

Ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноски, поради което ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на СтОС държавна такса върху уважената част от исковете в размер на 1273,58 евро, както и сумата 548,36 евро, възнаграждение за вещи лица. Ответникът също има право на разноски съобразно отхвърлената част от исковете, които възлизат на 894,76 евро.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв. М. З. – АК С., адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА в размер на 2973,16 евро.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.** да заплати на Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр.Ч., **, чрез адвокат М. З., АК С., сумата от 30677,51 евро /тридесет хиляди шестстотин седемдесет и седем евро и петдесет и един евро цента/, представляващи обезщетение за причинените му неимуществени вреди - претърпени болки и страдания от ПТП, настъпило на 27.01.2023 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.05.2023 г., до окончателното ѝ изплащане, като отхвърля предявения иск до останалия претендиран размер от 40 903,35 евро, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр.

С.** да заплати на Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр.Ч., **, чрез адвокат М. З., АК С., сумата от 1161,91 евро /хиляда сто шестдесет и едно евро и деветдесет и един евро цента/, представляващи обезщетение за причинените му имуществени вреди за нанесените щети по л.а. „Субару Легаци“ с рег. № ** и за репатриране на автомобила от ПТП, настъпило на 27.01.2023 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.05.2023 г., до окончателното й изплащане.

ОСЪЖДА З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.**, да заплати на адв. М. З., адв. възнаграждение по чл. 38 от ЗА в размер на 2973,16 евро.

ОСЪЖДА Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр.Ч., **, чрез адвокат М. З., АК С. да заплати на „З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.**, сумата от 894,76 евро, разноски по делото

ОСЪЖДА З.“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.**, да заплати сумата от 1273,58 евро /хиляда двеста седемдесет и три евро и петдесет и осем евро цента/ държавна такса, както и сумата 548,36 евро, /петстотин четридесет и осем евро и тридесет и шеста евро цента/, възнаграждение за вещи лица, представляващи разноски платени от бюджета, по сметка на ОС С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщението, чрез ОС С. пред П. апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – С.: _____